

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

6 Juni 1945

PROEFNUMMER
Prijs 15 cent

3e Jaargang - No. 24

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

23 Mei
1945

Spartacus

3e Jaarg.
No. 21

Orgaan van de Communistenbond „Spartacus“

Redacteur:
Theodorus Woudstra
Amsterdam

Proletariërs aller landen
verenigt U!

Voorl. adres Adm. & Red.
Uitgeverij „De Vlam“
Westeinde 11. A'dam

UI

Voorlopig adres administratie en redactie
UITGEVERIJ „DE VLAM“
Holendrechtstraat 26^a - Amsterdam-Z.

DEMARCATIELIJN

De Nederlandse annexionisten misschien voor zijn, die zo graag hun Militair Gezag ook aan de andere kant van de grens willen uitoefenen? Het M.G. zou bijzonder geschikt zijn als bezettingsautoriteit. Bezettingsautoriteiten zijn namelijk ook niet aan de beginselen van de rondwet gebonden, zij behoeven geen bemiddeling van burgerlijke instanties te hebben. Civiele instanties hebben geen bevoegdheid, als zij in de omgeving van militaire autoriteiten moeten werken, gelijk het kort geleden door de leidende officier van de nu ook militaire repatriëringcommissie uitdrukkelijk werd bevestigd, toen hij het falen van de civiele commissie op collegiale manier trachtte te verontschuldigen.

Demarcatielijn tussen bezettingslegers, bezettingsautoriteiten, militaire en civiele, bezettingsoverwinnaars en overwonnenen, bezettingsregeringen en geregeerden, bezettingsbezitters en bezitlozen zijn merkwaardige lijnen. Ze zijn scheidslijnen, niet alleen terwille van de goede orde, opdat iedereen weet, waar hij behoort. Neen, zij scheiden inderdaad, zij verlopen, waar eigenlijk afgronden zijn, die de meesten nog niet kunnen zien of misschien ook niet willen zien. En waar zij zullen worden meegesleurd, zodra de storm losbreekt.

Over de hele aarde worden deze demarcatielijnen getrokken. Door wie? De fascistische misdadigers hebben het ook gedaan. Zij markeerden, om te beginnen, de levensruimte van het „Herrenvolk“, de meesters der concentratiekampen. Maar zij bedoelden natuurlijk de hele wereld. Allen wilden zij vergassen of levend verbranden, die niet bereid of geschikt waren, de „Übermensen“ te dienen. Maar hun rijk is niet meer van deze wereld. En nu wordt opnieuw gemarkeerd. Niet alleen de bezettingszone in Duitsland. Overal! Hoe lang nog?

Wat gaan wij doen?

De stilte van de vrede, na de spanningsdagen of geruchten, na de vreugdedagen nu dan toch indelijk het fascisme van Duitsland verslagen te voelen wij welhaast als een onrust over ons. Zij wordt nog versterkt door de niet onder geworden honger. Het menselijk gebeurt er weinig. Alles is kapot gedesorganiseerd. Wij zelf lopen zowat heen en weer. Wij proberen eens dit of dat. Het kost ons veel tijd, want tram en telefoon ontbreken. Het zelf beschikken we meestal niet over een hoorlijke fiets. Ga je hier of daar naar toe, om of ander te regelen, of te bespreken, dan bent dat uren lopen, overal wachten, onbeantwoorde vragen, verwijzingen naar dit of dat bureau, kastje en muur, ja inderdaad een muur van smettingen en bezwaren om verder te komen. De een vaste haas had wordt op, slaaptouwsouden, hij sukkel van huis naar werkplaats, kantoor en terug, al of niet met een tussentje van bungelen op de plaats waar gewerkt zou worden. Nog altijd knaagt de honger. Het is niet verdwenen de uitwerking van de Nederlandse dening van vijf jaren bezetting: lijken. Er kan niet gewerkt worden en ook de honger tot werken ontbreekt. Het is dat zo doorgaan? Neen, en dat zal ook gebeuren. Zo kan het economisch leven niet worden. Wij leven aan de rand van de onderwereld. Nergens beter dan aan de toppen van het economische en politieke leven ziet men dat in de mens die overlevingskrijg. Het is dat zijn figuren als de Quai, Louwes, Schiefeld, enz. heren die in de bezettingstijd met fascistische autoriteiten hebben onderhandeld en aangewerkt en die nu, in hun functies ge-

handhaafd of te paard gezet, hun diensten verlenen aan de nieuwe machthebbers, geflankeerd door reactionnaire elementen als Mr Trip, bij de wederopbouw van het economische leven. Die wederopbouw geschiedt op kapitalistische, hypermodern kapitalistische leest. Er wordt eigenlijk voortgebouwd aan de ordeningsmaatregelen door het fascisme aangevangen. Wij arbeiders zien daarvan de eerste dagen weinig. Straks wordt ons aangeboden de pasklaar gemaakte orde binnen te treden. Voor de oorlog demonstreerden wij voor Medezeggenschap in de bedrijven, en voor burgerlijke democratische rechten. Nu, notabene na de oorlog, terwijl ieder en alles spreekt en schrijft over vrijheid en democratie, nu lezen wij in „Het Parool“ van 10 Mei j.l. in een blijkbaar officiële verklaring over de Stichting van den Arbeid, tot bevordering van de sociale vrede, orde en rechtvaardigheid: „Er van uitgaande, dat de medezeggenschap van de arbeiders in het beheer van de onderneming niet gevraagd wordt“ enz. Hoe weet men dat? Wie heeft dat de arbeiders gevraagd? De oude vakbondbestuurders, die meehelpten het N.A.F. te grondvesten, hebben zich nu ijlings weer meester gemaakt van de gebouwen. Zij roepen de arbeiders per advertentie op zich weer aan te melden en spreken intussen namens die arbeiders en verkopen blijkbaar reeds bij voorbaat voor hun schotel linzen wat zijzelf vroeger het eerstgeboorterecht van de arbeiders hebben genoemd. Onder dergelijke stukken plaatst met allerlei werkgeversvertegenwoordigers en met een heer Louwes, de voorzitter Kupers van het oude en het nieuwe N.V.V. zijn handtekening. Is het wonder dat zich de opbouw voltrekt over ons en zonder ons? Oeh, wij mogen ons verlustigen in het branden van vreugdeflitsen van ver-

gang van zaken op de conferentie in Francisco, het conflict tussen Engeland en de Joegoslavische volksfrontleider Tito wegens Trieste en tussen Engeland en de collega van Tito, de Franse, wegens Syrië en de Libanon en ook de Russische troepenbewegingen

sen. Frankrijk is nog niet helemaal tevreden, het wil graag het Roergebied, Keulen, Düsseldorf enz. bezetten. Zullen de Fransen hier meer succes hebben dan met de beschieting en het bombardement van Damascus, Aleppo, Hama en Homs in het verre Syrië? Of zullen hun

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Keizersgracht 264
Amsterdam-C.

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

6 Juni 1945

PROEEDUMMER
Prijs 15 cent

3e Jaargang - No. 24

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

UJ

Voorlopig adres administratie en redactie
UITGEVERIJ „DE VLAM”
Holendrechtstraat 26³ - Amsterdam-Z.

LIJN

De Nederlandse annexionisten misschien voor zijn, die zo graag hun Militair Gezag ook aan de andere kant van de grens willen uitoefenen? Het M.G. zou bijzonder geschikt zijn als bezettingsautoriteit. Bezettingsautoriteiten zijn namelijk ook niet aan de beginselen van de grondwet gebonden, zij behoeven geen inmenging van burgerlijke instanties te dulden. Civiele instanties hebben geen vermslag, als zij in de omgeving van militaire autoriteiten moeten werken, gelijk nog kort geleden door de leidende officier van de nu ook militaire reparatie-commissie uitdrukkelijk werd bevestigd, toen hij het falen van de civiele commissie op collegiale manier trachtte te verontschuldigen.

Demarcatielijnen tussen bezettingslegers, tussen autoriteiten, militaire en civiele, tussen overwinnaars en overwonnenen, tussen regeringen en geregeerden, tussen bezitters en bezitlozen zijn merkwaardige lijnen. Ze zijn scheidingslijnen, niet alleen terwille van de goede rede, opdat iedereen weet, waar hij behoort. Neen, zij scheiden inderdaad, zij verlopen, waar eigenlijk afgronden zijn, die de meesten nog niet kunnen zien of misschien ook niet willen zien. En waar zij zullen worden meegesleurd, zodra de storm losbreekt.

Over de hele aarde worden deze demarcatielijnen getrokken. Door wie? De fascistische misdadigers hebben het ook gedaan. Zij markeerden, om te beginnen, de levensruimte van het „Herrenvolk”, van de meesters der concentratiekampen. Maar zij bedoelden natuurlijk de hele wereld. Allen wilden zij vergassen of levend verbranden, die niet bereid of geschikt waren, de „Übermensen” te dienen. Maar hun rijk is niet meer van deze wereld. En nu wordt opnieuw gemarkeerd. Niet alleen de bezettingszone in Duitsland. Overal! Hoe lang nog?

duisteringspapier en er ons over verknouelen, als er „op waardige wijze” meesjeshoofden worden kaalgeschoren en toegetakeld. De zaken regelen de heren. Men spreekt van arbeidsschuwheid! Wat gaan wij doen?
Wij hebben te tonen, dat het ons niet onverschillig is hoe de nieuwe orde wordt ingericht. Het zijn de werkers die de nieuwe samenleving met hun arbeid moeten opbouwen en dit feit brengt bepaalde rechten met zich mede.
Arbeidsschuwheid, luiheid, ons in de afgelopen jaren als deugden voorgehouden, zijn bij de wederopbouw weinig bruikbare kwaliteiten.
Maar als arbeid het herstel moet brengen, dan zal ook de arbeider moeten beslissen wat en hoe hij zal werken. De arbeider zal dan zijn macht in het bedrijf en de maatschappij moeten doen gevoelen. Het gaat er in dit geval niet alleen om of hij kort of lang zal werken, onder welke sociale verhoudingen hij zijn werk zal verrichten en hoe laag of hoog de lonen zullen zijn. Het gaat hier zelfs niet om „Medezeggenschap” in het beheer van de ondernemingen.
Het gaat hier om alles: om de gehele beheersende positie.
„Wat gaan wij doen?”, dat betekent: zullen we soldaat worden? politieagent? Zullen we kazernes bouwen en kanonnen gieten? Zullen we werken voor een nieuwe oorlogsvoorbereiding? Of zullen we onze arbeid richten en beschikbaar stellen ter vergroting van de maatschappelijke rijkdom, de algemene welvaart, de leniging van de nood in de gezinnen?
Neen, ook wij hebben geen behoefte aan oude begrippen zoals de frase „Medezeggenschap”. Maar als ook wij arbeidsschuwheid een kwaad achten voor de maatschappij, dan stellen wij voorop, dat de arbeider die de door de imperialistische oorlog geruïneerde maatschappij door zijn arbeid weer gaat opbouwen, het recht heeft de plaats, het nut en het doel van die arbeid te bepalen. Dat eist de noodtoestand, de honger en het gebrek aan alle levensbenodigdheden.
Dat eist de arbeiders-democratie.
Maar wij weten ook, dat om dat recht te veroveren de arbeiders in de bedrijven hun macht zullen moeten vormen, dus in bedrijfsorganisaties. Het is daarvoor nu de hoogste tijd. Het monopolie-kapitalisme reorganiseert zich. Ook de arbeiders moeten dat doen en wel op de grondslag van hun bedrijven en met verkiezing per bedrijf van hun eigen leiding. Zolang zij dat niet doen, blijven zij de verworpenen der aarde en zullen zij opnieuw de zweepslagen van het kapitalisme - het neo-fascisme - over zich horen knallen, afgeloosd door het gedreun van een nieuwe oorlog.
Wat gaan wij doen?

Wat hebben wij geleerd?

Wapenstilstand-Capitulatie-laeenstorting van de Nazi-terreur! En alles wat dat betekende voor die het er met het leven afbrachten, met nauwelijks het naakte leven.
Niets meer? Hebben we het erdoor geselept, door deze hel van moord en foltering, door de doodsangst, om het vervolgens voort te slepen door het moeras van ellende, bedrags, en min of meer gecamoufleerde dwangarbeid, die men straks na-oorlogse jaren zal noemen? Voort te slepen om het eindelijk te verlaten in de hel van de derde wereldoorlog die zich nu al aankondigt?
Neen, neen, als wij al niet meer dan het naakte leven hebben gered, we hebben toch iets geleerd. Wat hebben wij geleerd?
Wij, daarmee bedoelen we niet de zeer-domme wier horizon en verlangens beperkt zijn tot de hogere ranje feesten na de „bevrijding”, noch de zeer corrupten die van deze domheid willen profiteren, om zich de heet begeerde plaats op het kusje van de verzekeren.
Wij, dat zijn wij hand- en hoofdarbeiders, die door de machtigen werden gebruikt en verbruikt, ingeschakeld of weggevoerd, geslagen of over het hoofd gezien, weggehaald terug gecommandeerd, wij, dat waren de hongerigen in de rijen, de vlietenden bij de razzia's, de geslagenen bij de horen, de weerloos gebodden die neergeschoten of de weerloos gebodden die doodgefolterd werden, wij, wij waren de werkers voor de dood, of bedreiging met de dood, wij zijn de arbeiders die nu staan buiten de geruïneerde bedrijven.
Wij waren de machtelozen!
Hebben wij dat geleerd? Dat wij hongerig gedeporteerd werden, stierven door de bommen van beide oorlogspartijen dat wij vluchtten om de dood en werkten voor de dood, dat wij en onze zwijgen moesten, het lijdten zagen en zwijgen omdat wij machteloos waren? Elk met zijn ellende, zijn eigen angst, zijn eigen woede, zijn eigen slaaf-zijn, alleen?
Ja, dat hebben we geleerd. Dat onze machteloosheid het grote kwaad is, dat al onze ellende, dat al onze pijn, dat al onze verdriet, dat al onze hebber over ons eigen leven dat nu komt, dat wij hebben zelf een woord daarvoor gevonden. Eenheid, de Eenheid der arbeiders!
En elke arbeider die het hoort, zegt: Ja, dat is ik ook. Eenheid! Alle arbeiders samen, in één vast verbond, één organisatie, één macht!
Maar hebben we goed geleerd? Want zie hier, onze machteloosheid dateert niet van het begin van deze oorlog, evenmin als onze ellende. Wat waren we eigenlijk in die voor-oorlogse jaren, toen we werkten of stempelden, toen

scheidentjes armoe leden en bescheidenjes tegen protesteerden?
Niet toen waren we al machteloos, al rijp om te worden overlozen, de ellende van deze oorlog ondergaan. Wij waren geen macht, de bourgeoisie was de macht. Wij waren toch georganiseerd, tenminste honderdduizenden? Geen sprake van, wij waren geregistreerd op de ledenlijsten van een partij of vakbond, wij hadden daar elk een kaart en ons nummer. Maar wij waren niet de organisatie, wij waren niet een macht!
Wij waren mensen, die vertegenwoordigers hadden van het kapitaal, hun invloed en positie bij de ondernemers, bij de regering in het algemeen. Tenminste dat dachten we.
Werkelijkheid hadden die vertegenwoordigers, zij waren de macht. Niet zo'n grote macht, moesten zich dienstbaar maken aan de behoeven van het kapitaal, hun invloed en positie ervan af of ze ons hielden op het peil van de ledenlijst-nummers, van stemlijst-nummers, mensen die dachten, dat zij vertegenwoordigers hadden, van arbeiders, die dachten, dat zij de macht waren, en al wat eenheid bereikt den door samen op een ledenlijst te staan.
De voor-oorlogse toestanden moesten de logische voortkomen, met onafwendbare eenheid. Uit onze machteloosheid van vóór de oorlog kwam onze machteloosheid in de oorlogstenden bij de razzia's, de geslagenen bij de horen, de weerloos gebodden die neergeschoten of de weerloos gebodden die doodgefolterd werden, wij, wij waren de werkers voor de dood, of bedreiging met de dood, wij zijn de arbeiders die nu staan buiten de geruïneerde bedrijven.
Wij waren de machtelozen!
Hebben wij dat geleerd? Dat wij hongerig gedeporteerd werden, stierven door de bommen van beide oorlogspartijen dat wij vluchtten om de dood en werkten voor de dood, dat wij en onze zwijgen moesten, het lijdten zagen en zwijgen omdat wij machteloos waren? Elk met zijn ellende, zijn eigen angst, zijn eigen woede, zijn eigen slaaf-zijn, alleen?
Ja, dat hebben we geleerd. Dat onze machteloosheid het grote kwaad is, dat al onze ellende, dat al onze pijn, dat al onze verdriet, dat al onze hebber over ons eigen leven dat nu komt, dat wij hebben zelf een woord daarvoor gevonden. Eenheid, de Eenheid der arbeiders!
En elke arbeider die het hoort, zegt: Ja, dat is ik ook. Eenheid! Alle arbeiders samen, in één vast verbond, één organisatie, één macht!
Maar hebben we goed geleerd? Want zie hier, onze machteloosheid dateert niet van het begin van deze oorlog, evenmin als onze ellende. Wat waren we eigenlijk in die voor-oorlogse jaren, toen we werkten of stempelden, toen

ónze uitbuiting, voortgaan, strakker, feller, vernielender voor lichaam en geest dan daarvoor. En daaruit zal weer met onafwendbare zekerheid de machteloosheid in een nieuwe oorlog voortkomen. En wij weten nu iets van wat dat betekent. Maar leren, dat is noch niet alleen: zoveel slaag krijgen tot je je domheden laat, zo lang slaag krijgen tot je het beter doet? Leren is ook nadenken over oorzaken, begrijpen wat er gebeurt, sterk worden door weten en kunnen.
Wij hateren onze machteloosheid, maar wij moeten ook de schijnmacht haten. Wij willen een macht zijn? Dan, moeten wij het zelf zijn. Wij willen eenheid? Dan moeten wij ons niet door de schijn-eenheid van een eenheidsvakbond laten afleiden. Wij willen zelf macht? Dan moeten wij ons niet door de bureaucraten laten registreren of, god betet een nieuw stel bureaucraten fokken.
Wij hoeven het niet van 't begin af te leren. Wij hebben voorbeelden. De strijd voor het stuk brood, voor iets meer mensenwaarde, voor iets meer zeggenschap, de strijd voor onze klasse, die soms uitgroeide tot de massale strijd om de macht, die strijd gaf ons de kleine en grote voorbeelden. Daar werd, groter of kleiner, door de arbeiders macht gevormd. Daar werden nieuwe organen gevormd, strijd-organen, machts-organen, Sovjets, bedrijfsorganisaties, eigen stajleidingen, Arbeidersraden, councils, in elke taal weer anders genoemd maar allen in beginsel het zelfde: vechtorganisaties in de bedrijven, vecht-eenheden der arbeiders. Dat moeten wij leren, daarvan moeten wij weten. Het leren der arbeiders gaat als een onophoudelijk wisselen van gedachten, van ervaringen, in ellende, maar dan in strijd tegen de ellende - in machteloosheid, maar dan in het hardnekkig trachten om een macht te worden - bedrogen door schijn, maar de schijn verwerpend, door de nood gedreven, maar in de nood zich samenbindend tot eenheid, tot macht - door het kapitaal uitgebuit, maar in de bedrijven van het kapitaal zich organiserend van arbeider tot arbeider, van bedrijf tot bedrijf, dat is de smartelijke leergang van de klasse der machtelozen, die nu haar tweede wereldoorlog heeft gehad. Wat hebben wij geleerd? En wat moeten wij propageren: de schijn of de werkelijke macht?

De bevrijding van de arbeidersklasse moet het werk zijn van de arbeiders zelf!

gang van zaken op de conferentie in Francisco, het conflict tussen Engel en de Joegoslavische volksfrontleider Tito wegens Trieste en tussen Geland en de collega van Tito, de le, wegens Syrië en de Libanon en ook de Russische troepenbewegingen

sen. Frankrijk is nog niet helemaal tevreden, het wil graag het Roergebied, Keulen, Düsseldorf enz. bezetten. Zullen de Fransen hier meer succes hebben dan met de beschieting en het bombardement van Damascus, Aleppo, Hama en Homs in het verre Syrië? Of zullen hun

sen of levend verbranden, die niet bereid of geschikt waren, de „Übermensen” te dienen. Maar hun rijk is niet meer van deze wereld. En nu wordt opnieuw gemarkeerd. Niet alleen de bezettingszone in Duitsland. Overal! Hoe lang nog?

Int. Instituut
Soc. Geografisch
Keizersgracht 264
Amsterdam-C.

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

6 Juni 1945

PROEFNUMMER
Prijs 15 cent

5e Jaargang - No. 24

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

U
Voorloopt adres administratie en redactie
UITGEVERIJ „DE VLAM”
Holendrechtstraat 26^b - Amsterdam-Z.

Prijs 15 ct.

Spartacus

5e Jaarg.
No. 22
K 449

gaan van de Communistenbond „Spartacus”

acteur: **Proletariërs aller landen**
veerd Woudstra • **verenigt U!**
Amsterdam • Voorl. adres Adm. & Red.
Uitgeverij „De Vlam”
Westeinde 11b. A'dam

de Arbeiders de Opbouw.

WIJ Na 5 jaar oorlogsvernietiging staan wij ook hier in Nederland voor het feit, dat er met alle macht en opgebouwd moet worden. Anten en toespraken wordt het ons voregehouden. Maar ook zonat weten we het wel. We zien ruïneerde bedrijven, woningen in wagen en dijken kapot, polders water, schepen naar den kelder.

niet geroofd of vernield is, is verKolen en grondstoffen zijn er niet. Vele arbeiders zijn praktisch werk en behalve de onderduikers angenen, komen er naar schat400.000 gedeporteerde arbeid Duitsland terug. Het is ons luidelijk dat we snel aan 't werk dat er opgebouwd moet worden. wij moeten leven. Wij arbeiders dat beter dan wie ook, want wij leven van allen - niet voor de voorberedding van een nieuwe oorlog, maar opbouwen!

WAT? Maar er bestaan grote verschillen in opvatting.
VOOR WIE? omtrent wat er opgebouwd moet worden.
HOE? voor wie er opgebouwd moet worden en hoe dat gebeuren moet. In kranten en redevoeringen wordt daar zop goed als geheel over gezweven, dus dan moet het van arbeiderskant maar eens duidelijk gezegd worden.

De kapitalisten gaven op die vragen een heel ander antwoord dan de arbeiders. De kapitalisten willen hun oude bezit en daardoor hun macht weer hersteld zien. Wat er gebouwd wordt willen zij in handen hebben, hetzij als particulier bezit, hetzij in de vorm van staatsbedrijven waarin zij de baas zijn. Want alleen zo kunnen zij de uitbuiting der werkers weer voortzetten!

Onder ons, arbeiders, leven heel andere opvattingen. Wij willen werken en bouwen aan alles, wat de levensbehoeften kan bevredigen van hen die nu ontberen. En als er geen andere gereedschappen zijn, dan willen we het ook met schop en kruiwagen aanpakken. Niet voor de winst van enkele rijken, maar voor het leven van allen - niet voor de voorbereiding van een nieuwe oorlog, maar

IELIJN

De Nederlandse annexionisten misschien voor zijn, die zo graag hun Militair Gezag ook aan de andere kant van de grens willen uitoefenen? Het M.G. zou bijzonder geschikt zijn als bezettingsautoriteit. Bezettingsautoriteiten zijn namelijk ook niet aan de beginselen van de grondwet gebonden, zij behoeven geen menging van burgerlijke instanties te dulden. Civiele instanties hebben geen vrsmslag, als zij in de omgeving van militaire autoriteiten moeten werken, gelijk nog kort geleden door de leidende officier van de nu ook militaire repatriëingscommissie uitdrukkelijk werd bevestigd, toen hij het falen van de civiele commissie op collegiale manier trachtte te verontschuldigen.

Demarcatielijn tussen bezettingslegers, ussen autoriteiten, militaire en civiele, ussen overwinnaars en overwonnenen, ussen regeringen en geregeerden, ussen bezitters en bezitlozen zijn erkwaardige lijnen. Ze zijn scheidingslijnen, niet alleen terwille van de goede orde, opdat iedereen weet, waar hij behoort. Neen, zij scheiden inderdaad, zij erlopen, waar eigenlijk afgronden zijn, te de meesten nog niet kunnen zien of misschien ook niet willen zien. En waar zij zullen worden meegesleurd, zodra storm losbreekt.

Over de hele aarde worden deze demarcatielijnen getrokken. Door wie? De fascistische misdadigers hebben het ook gedaan. Zij markeerden, om te beginnen, de levensruimte van het „Herrenvolk”, an de meesters der concentratiecampen. Maar zij bedoelden natuurlijk de hele wereld. Allen wilden zij vergasen of levend verbranden, die niet bereid of geschikt waren, de „Übermensen” te dienen. Maar hun rijk is niet meer van deze wereld. En nu wordt opnieuw gemarkeerd. Niet alleen de bezettingszone in Duitsland. Overal! Hoe lang nog?

Spartacus

De naam van den Thracischen slaaf Spartacus, de aanvoerder in de slavenopstand in het Romeinse Rijk, is in de geschiedenis van de arbeidersbeweging al vaak als symbool en voorbeeld gekozen. Ook onze Duitse kameraden, die in de revolutionaire dagen van 1918, internationalisme, klassestrijd en radenbeginsel op de voorgrond schoven, verengden zich in een Spartacusbond. En weer was het in Mei 1940 dat, ook in dit land na de bezetting en met de aanvang van de scherpste onderdrukking en terreur die het kapitalisme onder de naam fascisme kent, revolutionair-socialisten onder de naam „Spartacus” hun werk direct en als eersten aanvingen. Zij hebben dit volgehouden, 5 jaren illegaal volgehouden, ondanks ontzaglijke offers. Thans nu het fascisme is verslagen, maar het kapitalisme onaangerand staat: nu de kapitalistische ordening begint onder leiding van de overwinnaars, nu verschijnt Spartacus als weekblad voor het eerst weer legaal en gedrukt. Papiermood en gemis aan electriciteit dwingen tot een zeer kleine uitgave. Wij hopen onze krant spoedig te kunnen vergroten. Maar hoe ook, terwijl overal te constateren is: verburgerlijking, reactionaire politiek, chauvinisme en klasse-verraad: zal Spartacus alleen de stem zijn van marxisme, revolutionaire strijd, internationalisme en klasse-eenheid op de grondslag der bedrijven.

Wij hebben Uw steun nodig. Wordt abonné. Leest Spartacus. Helpt Spartacus aan nieuwe lezers. Totdat de krant het voorgenomen formaat heeft bereikt, is de prijs 10 cent per nummer en verschijnt zij zo mogelijk 2 maal per week. Wandt U tot de colporteurs en de administratie, Betoot U „Spartacus-vriend”!

Om de Indische rijkdommen.

Vóoral gedurende het laatste jaar w doorde Nederlandse bourgeoisie een krige propaganda gemaakt voor de lering van Indië o. a. met behulp Nederlandse troepen. Daarbij gaat natuurlijk niet om de Indische rijkdommen. Wie zou de Nederlandse bourgeoisie van zo iets laag bij de gronden verdenken? Neen, het gaat om de Indiërs van de Japanners te bevrijden. Nederlandse soldaten moeten daar Engelse en Amerikaanse tanks en bommenwerpers de vrijheid brengen. Deze propaganda is een apart blad schenen „Het Rijk” maar feitelijk de hele illegale pers mee. „Accu-vonk” schrijft o.a.

„Dat een sterke weermacht opgebouwd te worden, staat, hoezeer de noodzakelijkheid er van te betrouwen valt, toch wel Nederlandse troepen zullen nodig zijn. de Japanners voor goed uit het hun komende deel van Azië en Australië verjagen. Buiten dat dit onze plicht is, zindien hiervoor naast Amerikaanse Engelse soldaten geen Nederlandse schingezet zouden worden, wij ons spreken, wanneer na afloop van deze de situatie in het Verre Oosten gezal worden, verspelen.”

„Wij” zouden niet mogen meespelen bij de nieuwe verdeling van Azië. zijn die wij? Zijn dat de soldaten, daar gevochten hebben? Waarschijnlijk niet, want die mensen mogen niet de kranten lezen, die ze willen, ze niet de organisaties stichten, die zouden wensen, ze hebben niet vrije recht van vergaderen. Zij hebben de burgerrechten niet, het zijn „soldaten”, het aan de lijve. Wij willen werkduidelijker moeten uitdrukken.

gang van zaken op de conferentie in Francisco, het conflict tussen Engeland en de Joegoslavische volksfrontleider Tito wegens Trieste en tussen Nederland en de collega van Tito, de le, wegens Syrië en de Libanon en ook de Russische troepenbewegingen

sen. Frankrijk is nog niet helemaal tevreden, het wil graag het Roergebied, Keulen, Düsseldorf enz. bezetten. Zullen de Fransen hier meer succes hebben dan met de beschieting en het bombardement van Damascus, Aleppo, Hama en Homs in het verre Syrië? Of zullen hun

Int. Instituut
Soc. Geografisch
Keizersgracht 264
Amsterdam-C.